
INTRODUCCIÓ

La poesia allunya de les aparences

i fa prospera la realitat.

Joan Vinyoli

L'ESPERA

Suspès a l'aire com pinzell de pintor,
el llapis, entre els dits cor, índex i polze,
resta immòbil davant el petit bloc de notes;
pacient, espera la inspiració.

Que la deessa de la Poesia
ameri de màgia les paraules
i les transformi en música, en ritme...
Versos que parlin de la veritat.

FINESTRES

Finestra enllà l'escuma i el desfici.

M. Martí i Pol

AL MATÍ

Ales immòbils, la papallona,
com un gomet de colors als vidres,
s'ha quedat quieta. L'observo
embadalida, extasiada.

Ales d'argent viu, la papallona
aixeca el vol i fuig cel enllà.

Llavors, m'apropo la tassa
als llavis i assaboreixo
el primer glop del matí.

MIGDIADA

Darrera els vidres: arbres, cases...

Fragments de cel. Xiscles de cotorres.

Escalfa el sol. Calor de tarda.

Brunzir allunyat de cotxes.

Silenci. És l'hora del somnis.

Les parpelles, aleteigs d'ales,

molt... a poc a poc... es tanquen...

DARRERE ELS VIDRES

Les branques dels dos plataners
fimbren un a cada xamfrà.

De tant en tant, ratxes més fortes
de vent agiten les seves fulles
trasbalsades. Entre els dos arbres,
el pas de vianants comunica
una ampla vorera amb l'altra.

Els homenets vermells dels semàfors
fan que s'aturin els caminants,
protegits pels plats dels paraigües:
vermells, verds, ratllats, estampats
i negres, molts de negres. Plou.

Els cotxes passen i aixequen
esteles d'aigua a la calçada.

Em canso de mirar enfora, i
giro el cap a la meva esquerra,
—a la dreta, només una paret blanca—,
un, dos, tres, quatre parells
de peus sense sabates. Mitjons
de cotó blancs; negres d'executiü;
de rombes; mitges de color cafè...

Quiets, sobre unes tarimes, surten
d'uns tubs que tapen els genolls.
Torno a girar el coll, miro al meu davant,
—no més enllà del finestral—,
i hi veig un aparell rectangular,
i llegeixo: *Biotesta 1000*.
A sota: Magnetoteràpia.
A sota: *power –gauss- start- time- stop*.
Falten encara vint minuts
per acabar la sessió d'avui.
Més enllà del petit aparell
i de l'enorme finestral,
el carrer, els arbres, els cotxes,
els paraigües i els vianants...
Fosqueja, i segueix plovent.

AL VESPRE

Cases de pisos.

Amagatalls nocturns.

Rectangles de finestres
esquitxades de llums.

Dintre s'hi viuen vides,
històries, potser d'amor,
de gelosia; passions;
desitjos i munts d'esperances...

Abaixo el ulls i continuo passejant el gos.